

Arrest

nr. 81 995 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 februari 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2009 deed verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemster.

Op 19 november 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Uit later onderzoek bleek dat verzoekster sinds 6 juni 2011 niet meer tewerk is gesteld en dat ze zich heeft moeten wenden tot het OCMW.

Op 10 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar medische ongeschiktheid tot tewerkstelling. Zo verduidelijkt verzoekster dat ze haar tewerkstelling diende te stoppen om medische redenen. Verzoekster verwijst naar een verklaring van Dr. P. die verklaart dat de werkonbekwaamheid gestart is bij de zwangerschap en dat er ook na de geboorte nog een periode van werkonbekwaamheid was. Ze benadrukt dat zulks ook blijkt uit een schrijven van het OCMW van Gistel van 23 november 2011. Verzoekster stelt dat ze zich ondertussen heeft ingeschreven in een aantal interimkantoren en aldus werkzoekende is met een aantal perspectieven op tewerkstelling. Zij meent dat zij onder de toepassing valt van artikel 42bis, § 2, 1°, die geen termijn voorziet doch de vreemdeling vrijstelt van tewerkstellingsplicht gedurende ziekte of ongeval. Verzoekster betoogt dat slechts van artikel 42bis, § 2, 3° gebruik kan worden gemaakt wanneer de medische werkonbekwaamheid eindigt. Verzoekster besluit dat indien de informatie verschaft door het OCMW niet volstond om de werkonbekwaamheid aan te nemen, de verwerende partij minstens de plicht had zich hieromtrent in te lichten en desnoods verzoekster te bevragen.

Artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste een jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster in de DIMONA-databank gemeld staat van 22 september 2010 tot 19 november 2010 en van 14 mei 2011 tot 6 juni 2011. Van een jaar tewerkstelling blijkt dus nog geen sprake. Sinds 6 juni 2011 is verzoekster niet meer tewerkgesteld. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat

verzoekster zwanger was en dat ze volgens haar verklaringen niet meer in staat was om te werken. Op 8 september 2011 is verzoekster bevallen. Op heden ontvangt verzoekster een volledig leefloon als persoon met gezinslast.

Uit een schrijven van het OCMW van Gistel blijkt dat verzoekster gevraagd heeft om na haar bevallingsrust te mogen werken voor het OCMW. Er wordt in dit schrijven ook aangegeven dat verzoekster ingeschreven staat in alle interimkantoren in de omgeving en dat ze graag terug zou starten met werken en dat ze ook ingeschreven is voor een cursus Nederlands. In het administratief dossier is ook een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB terug te vinden, d.d. 23 november 2011.

In zoverre verzoekster van oordeel is dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd omdat zij ingevolge haar zwangerschap arbeidsongeschikt was, dient te worden vastgesteld dat haar verblijf niet werd beëindigd gedurende haar zwangerschap. Inmiddels is verzoekster bevallen, met name op 8 september en zelfs aangenomen dat zij gedurende haar bevallingsrust nog steeds arbeidsongeschikt was, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing pas dateert van februari 2012, dus ruim na het verstrijken van haar bevallingsrust. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een officieel attest van werkonbekwaamheid heeft neergelegd. Bovendien blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster zichzelf op 23 november 2011 heeft ingeschreven als werkzoekende, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij minstens vanaf dat ogenblik arbeidsgeschikt was. Het medisch attest waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift om aan te tonen dat ze toch nog arbeidsongeschikt is, werd opgesteld op 2 maart 2012, dus na de bestreden beslissing. De verwerende partij kon dan ook geen rekening houden met dit attest. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij aan een foutieve feitenvinding heeft gedaan en kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 42bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

In casu is artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet van toepassing. Verzoekster heeft minder dan één jaar gewerkt, is onvrijwillig werkloos na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst en heeft zich ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Bijgevolg diende haar statuut van werknemer gedurende 6 maanden behouden te blijven, m.a.w. diende verzoekster haar statuut van werknemer te behouden tot 6 december 2011. Er werd slechts een einde gesteld aan haar verblijf op 10 februari 2012, zijnde twee maanden na het verstrijken van de 6 maanden. Tevens blijkt dat verzoekster ten laste is van het OCMW en een volledig leefloon ontvangt als persoon met gezinslast. Artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet werd aldus correct toegepast.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt nergens uit de vreemdelingenwet dat slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 42bis, § 2, 3° wanneer de arbeidsongeschiktheid een einde neemt. Een schending van artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster meent dat zij onder artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet valt dient te worden vastgesteld dat verzoekster wel aannemelijk maakt dat zij werk zoekt doch dat geen enkel stuk van het administratief dossier toelaat vast te stellen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. In het administratief dossier is enkel de inschrijving als werkzoekende terug te vinden, alsook de verklaring van het OCMW dat verzoekster is ingeschreven in alle interimkantoren in de buurt. Er is echter geen enkele sollicitatie in het dossier terug te vinden, noch een uitnodiging voor een gesprek. Aldus lijkt het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat verzoekster niet onder de toepassing van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet valt.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis van de vreemdelingenwet aannemelijk. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel laat verzoekster na *in concreto* uiteen te zetten waaruit de aangevoerde schendingen zouden bestaan, minstens valt de kritiek ter zake samen met de hiervoor besproken grief.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU